

EIGEN

DOOR A. H. LOEFF-BOKMA

ONDER beklemmend zwijgen daalde het bedrukte troepje de schemerdonkere trap af: Bosman voorop, dan zijn vrouw aan de arm van haar dochter, schurend langs de witte kalkwand, daarna de zoon. Rommelig klonk het gestommel van hun stappen op de naakte traptreden, als riep het huis hun de verlatenheid na. Als bij stille afspraak hadden zij er voor gezorgd gezamenlijk het huis uit te gaan: een zekere waardigheid was er dan toch nog in deze droeve uittocht.

Zóó lang had dit moment bedreigd, zoo lang was er gepraat over op straat komen te staan, dat zij inderdaad als een donker groepje op straat bleven stilstaan, toen de huisdeur voor het laatst achter hen dicht was gevallen. Zij keken allen tersluiks naar het groote raam van de winkel, dat met kalkkringen besmeerd, hen vijandig aanstaarde.

De kruidenierszaak, waarvoor vader en moeder Bosman sinds hun huwelijk hadden geploeterd, vaak tot in den nacht; waarin de kinderen waren geboren en zoo vroeg mogelijk te werk gesteld; de zaak, die hun aller leven was geweest, hadden zij moeten zien doodbloeden, langzaam, maar onafwendbaar.

Daar stonden zij nu voor hun huis in het bleeke schijnsel van de straatlantaarn, die zij sinds de tijd van de kleine kinderen hun nachtluchtje hadden genoemd. Het was stil om hen heen, maar in de verte naderden voetstappen.

Vader zei: „Kom, Moeder, dit is voorbij. We moeten voort.”

Hij hoorde zijn eigen woorden naklinken en verwonderde zich omdat hij zich niet zoo moedeloos voelde als hij verwacht had. De slag was nu gevallen. Alle trieste verwickelingen waren achter de rug. Een beetje geld was er nog over gebleven. Er viel niets meer aan te doen. Ze moesten nu maar verder zien.

Hij nam Moeders arm en loodste haar naar de overkant. Zij liepen allen de straat ten einde, sloegen de hoek om en bleven weer staan: hier moest men uit elkaar; het gezin viel voor ieders oogen in brokjes uiteen. Vader en Moeder mochten voorloopig intrekken bij Bosman's zuster, die weduwe-zonder-kinderen was en geen krimp had.

„Nu, Moeder,” zei Annie, „sterkte bij Tante Reina. Zet je maar een beetje schrap.”

„Zul je dikwijls komen, kind?” vroeg Moeder heesch. „En jij ook, Bert? En o, leef behoorlijk, bedenk hoeveel moeite Vader en ik ons gegeven hebben om fatsoenlijke menschen van jullie te maken. Kom Zondag allebei. Dat zal Tante Reina wel goedvinden,” voegde zij er wat zielig aan toe.

„Natuurlijk, Moeder,” zei Bert, die zich de lieveling wist van Tante Reina. „Ze krijgt me dan een extra keertje te zien,” snoefde hij, in een zwakke poging tot een grapje.

„Geef me een zoen, kinderen,” vroeg Moeder, nadat ze schichtig even om zich heen gekeken had.

★